

res sua servit«. Vzhledem k tomu nelze spolužalovanému Františku M-ovi jako osobě, která odvozuje své právo od původního zavázaného, odpříti pasivní oprávnění ke sporu a jest tudíž jeho námitka nedostatku tohoto oprávnění bezdůvodnou. Jest další otázka, zda jsou u tohoto žalovaného splněny předpoklady § 11 (2) čís. 1 až 3 odp. ř. Otázku jest zodpověděti kladně, ano bylo současně uznáno, že jest odůvodněn odpor proti jeho právnímu předchůdci (proti jeho manželce), a jest prokázáno nejen, že spolužalovaný měl úmysl zkrátiti věřitele, nýbrž i, že jest příbuzným právního předchůdce a že jeho nabytí spočívá na bezplatném předchůdcově opatření (výhrada výměny stala se bezplatně) a posléze an důkaz bezelstnosti, který by mu náleželo k jeho vyvinění provésti, jest podle zjištění stavu věci u něho vyloučen.

Čís. 9446.

Není věcí rejstříkového soudu, by, vyřizuje opověď zápisu nově zvolených členů představenstva akciové společnosti do rejstříku, přezkoumal zákonitost postupu valné hromady akciové společnosti při volbě členů představenstva. Toto přezkoumací právo lze přiznati rejstříkovému soudu jen, má-li zápis usnesení valné hromady do obchodního rejstříku ráz konstitutivní.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1929, R I 852/29.)

Rejstříkový soud vrátil opověď akciové společnosti k zápisu nově zvolených členů představenstva s tím, že pro přezkoumání platnosti usnesení valné hromady akcionářů předložiti jest doklad (úřední list) o jejím svolání, presenční listinu a legitimace akcionářů (depositní stvrzenky) podle §§ 17, 20, 27 stanov. protokol o valné hromadě vykazovati má podpisy podle § 27 stanov. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Stěžovatelka napadá usnesení soudu první stolice z důvodu, že soud není oprávněn zkoumati zákonnost usnesení valné hromady, ve které byli zvoleni členové představenstva. Stěžovatelka není v právu. Neboť právnímu názoru tomu bylo by lze jen tenkrátě přisvědčiti, kdyby, jak Staub-Pisko v § 34 a) k čl. 224 obch. zák., na něhož se stěžovatelka odvolává, uvádí, usnesení valné hromady nebylo předmětem zápisu do obchodního rejstříku. Tomu však tak není, neboť zápis nově zvolených členů představenstva do rejstříku má se státi na základě usnesení valné hromady. Usnesení, příkaz soudu k doplnění opovědi, nemůže odstraniti, zrušiti ani poukaz stěžovatelky k tomu, že stěžovatelka jako akciová společnost podléhá dozoru správních úřadů (Staub-Pisko § 34 b) k čl. 224 obch. zák.).

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvému soudu, by, nehledě k důvodům, pro které byla opověď vrácena, o ní po zákonu jednal.

D ů v o d y:

Stěžovatelka napadá usnesení rekursního soudu pro zmatečnost a zjevný rozpor se zákonem. Pokud se týče výtky zmatečnosti, nelze jí přisvědčiti, neboť tím, že rejstříkový soud nařídil doplnění opovědi, by mohl přezkoumati zákonitost postupu valné hromady, a že rekursní soud schválil tento postup, nebylo rozhodnuto o věci na pořad právní nepřátčící (čís. 6 § 477 c. ř. s.). Jinak však nelze stížnosti upřítí oprávnění. Podle spolkového zákona ze dne 26. listopadu 1852, čís. 253 ř. zák., jehož jest použití na akciové společnosti, jak patrně z § 32 uvoz. zák. k obchodnímu zákoníku, podléhají akciové společnosti dozoru správních úřadů a proto není třeba, by rejstříkový soud přezkoumal zákonitost postupu valné hromady při volbě členů představenstva akciové společnosti. Takové přezkoumací právo lze přiznati rejstříkovému soudu jen tehdy, má-li zápis usnesení valné hromady do obchodního rejstříku konstitutivní význam, takže jest povinností rejstříkového soudu, by samostatně zjistil i věcné i formální předpoklady platnosti takového zápisu. O takové usnesení však tu nejde, což rekursní soud přehlíží. Napadené usnesení odporuje proto zřejmě zákonu a bylo se usnésti jak se stalo (srovnej Komentář Staub-Pisko čl. 224 obch. zák. § 34, Randa, Obchodní právo II. str. 87 § 20 pozn. 82 a), Rozhodnutí Adler-Clemens 981 a 1817, Dr. Viktor Ehrenberg, Handbuch des gesamten Handelsrechtes I. str. 570 a Dr. Alexander Marx: Firmenrechtliche Grundbegriffe str. 18).

Čís. 9447.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Nebylo-li ve sporu o rozvod manželství od stolu a lože pro hluboký rozvrat manželství vůbec vzato na přetřes, zda jeden z manželů a který z nich jest na hlubokém rozvratu manželství převážně vinen, nelze povolití rozluky podle § 17 rozl. zák., nelze-li podle spisů vyloučiti, že navrhovatele stihá převážná vina na rozvratu manželství.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1929, R I 950/29.)

Návrh manžela, by byla povolena rozluka manželství podle § 17 rozl. zák., soud první stolice zamítl a poukázal navrhovatele na pořad práva. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Bylo přezkoumati, zda při vyřízení žaloby o rozvod by bylo již uznati na rozluky, kdyby již tehdy byla podána žaloba o rozluky a nikoliv jen o rozvod. Rekursní soud jest toho názoru, že na základě rozvodových spisů nelze přezkoumati tuto otázku, a že ani průvodní prostředky řízení prvního sporu nemohou vyřešiti tuto otázku, takže první soud důvodně odkázal navrhovatele na pořad práva (§ 2 nesp. říz.). Podle rozvodového rozsudku přicházejí v úvahu jako rozvodové důvody vzájemné nadávky v poslední době, cizoložství odpůrkyně navrhovatele v roce 1915.